

Биконсфилдъ. Остави са, отъ нѣколко дни насамъ не знамъ какво му е, оглушалъ ли е? Не дочува.

Бурке. Ами защо не го отпустнете, като не чува?

Биконсфилдъ. Това мислѣхъ и азъ, но като внукъ на Султана да чуе ще ся разсърди, защото той ми го испрати. Но плиизъ г-нъ Бурке, тейкплейсъ, съднете.

Бурке. Тенкю. (сѣда). Чухте ли новината? Лазоветъ въ Трапезунтъ казали на нашия консулъ, че щѣтъ востанжтъ противъ рускитъ войски, ако ги нападнажтъ и то съ Английско знаме.

Биконсфилдъ. Оставете вие Лазоветъ, ама да чуете телеграмитъ: Карсъ, Плѣвенъ въ Руски рѣцѣ.

Бурке. (оплашено) Какъ може?! Карсъ, Плѣвенъ,! . . . но това е невъзможно. Да вѣрвамъ ли?

Биконсфилдъ. Да, сичкитъ паши и войската на миличкия Султанъ днесъ роби въ Руски рѣцѣ.

Бурке. А славния Гаази Османъ Паша?

Биконсфилдъ. Османъ паша е раненъ, и той . . . робъ!

Бурке. Жално? . . . А кой ви телеграфира лорде?

Биконсфилдъ. Самия Султанъ, горкия оплаква ми са, че ще му пропадне държавата. Исканъ ми пакъ въ заемъ до сего милиона лири.

Бурке. Но, да му се помогне, сега му е врѣмето. Нашитъ интереси сж тамо. Султанътъ той заслужва.

Биконсфилдъ. Да, и азъ съмъ на това мнѣние, за това пратихъ да повикатъ Маркиза, Солзбери, Елиота и Лейярда, да ся посжвѣтваме и да ся заловимъ на работа, врѣме не остава.

Бурке. Врѣмето е сега за насъ злато. Ако оставимъ да пропадне Султана и Държавата му въ Руски рѣце, нашата е спукана. Българитъ, хж . . . за тѣхъ ся боржтъ руситъ, глѣдатъ да ги освободжтъ, чи да ся сжединяжтъ, да напразатъ едно силно славянско царство. Но ще имъ пресѣдне май! . . .

Биконсфилдъ. Вижда са тѣзи е пѣлътъ имъ.